

31. dec. 1843

FAKTA

Dato:

31. dec. 1843

Sidetal:

Dagbog A, side 151-152

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:

Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 156-157;

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 164-

165

TRANSSKRIFTION

Nyt-Aars-Aften 1843

Imorgen begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere Nyt for mig end det gamle, da er jeg næsten kjed af det. Tunge Savn og bittere Erfaringer, det er den Skat, hvorover jeg fremdeles ruger. Nylig var det, som det klarede i mit Indre, og jeg [overstreget: ved] jublede som Grønlænderne, naar de see Klarheden, der bebuder: nu kommer Solen igjen. Ja, igjen! thi tidligere var der Solskin i min Sjæl, men det er nu længe siden og jeg sukker efter at det Liv og den Glæde skal endnu engang vende tilbage. Hver Glæde er saa kort, saa forbigaaende – jeg strækker Armene ud, for at holde den fast, men omarmer kun den tomme Luft. Gid Folk aldrig vilde være venlige mod mig, de er det dog aldrig mere, end der netop er tilstrækkeligt for at lade mig føle at jeg er fremmed. – Hvor, hvor banker Pige hjertet – hvor hæver Barmen sig længselsfuldt – hvor stirre Øinene drømmende ud i det Frie? det Hjerte, hvis Slag jeg skal lytte til – den Barm, hvortil jeg skal hælde mit Hoved – de Øine, jeg ikke skal trættes af at stirre ind i. Hvor lever hun? jeg synes: hun maa leve, Pigen, jeg drømmer om. O Gud, en af de Ringeste! hun vil altid, for mig, have enten et deiligt Haar eller en yndig Stemme. Jeg tog feil engang – kun een eneste Gang, kun for een eneste •152• Pige slog Hjertet heftigere – jeg tog feil, men det voldte hende ingen Sorg, end ikke den mindste – lad mig engang føle, hvad det er at eie en Piges Kjærlighed, lad en reen, uskyldig Pige give sig hen til mig med al sin dybe, rige Kjærlighed og bliver jeg ikke da god i Villie og stærk i Gjærning, da bliver jeg det aldrig. Jeg skal ikke glemme, at de fine Træk engang skal stivne og det ranke Legem krøges, at det Yndige skal henvisne og forgaa – jeg skal ikke glemme det, men tillige vil jeg mindes, at vor Kjærlighed skal, om den er ægte, overleve vort jordiske Legeme, og er dog endnu langt skjønnere end den deiligste Pige. Jeg vil ikke glemme det – men skjul hende ikke længer for mig, lad vore Øine blot mødes og jeg skal kjende det Blik, jeg aldrig saae; og hendes Ord skal føre mig tilbage til hendes Barndom; og jeg skal see hende legende som Lille og sovende som Barn med dette sande Englesmiil og de æblerøde Kinder i den lille Seng ved hendes Moders Side – Og hun skal see mig om Aftenen ved min Lampe paa det eensomme Kammer hun skal høre Længselssukket efter hende og min Moder – hun skal see Billederne i min Sjæls Inderste og løse Livets Gaade. Hvor er hun – fjernt eller nær? lad blot vore Øine mødes og jeg skal gjenkjende hendes fra mine Drømme, og, Salighed! hun vil maaskee gjenkjende mine. See, Pige! jeg kjender Dig alt, hengiv Dig med al Din rene, rige, dybe Kjærlighed og Du skal finde et ærligt Hjerte, der vil kalde Dig sin første Kjærlighed, thi en saadan Følelse kjendte det kun af Navn – Der lever en elskelig Pige, hende skal Du kjende – jeg bedrøvede hende aldrig, jeg var saa glad, naar hun sad ved Siden af mig mens jeg tegnede Billeder, jeg var saa bedrøvet, naar hun gik bort – men – !

Det er jeg Vortet, naar den finder Jern Klæng
I Elskeriensens Hjerte. Men hie Hjertet
Er kaldt og lukt - og dog har stæen og banker
Lom en slendig Bletter om en Skjæve;
Da havde her fortjnt at vrides bort
Med Sørens, med Meluds væste Klæng,
Fra Hjertedøren.

Nyt Aars - Aften 1843

Omgen begynde vi et nyt Aar, men skal det ikke bringe mere
Nyt for mig end det gamle, da er jeg næsten bled af det. Tæn
ge Pæn og lichte Forvænged, det er den Stet, hvorover jeg frem-
pøls mig. Nyttig var det, som det klæde i mit Brude, og
det pillede som Jern Landerne, naar de see Klædede, da bled
der: en hønnes tolv igjer. Ja, igjer! Nu tidligere var det sel-
skim i min Spil, men det er min Læng s. d. og jeg sukker
efters at det der og den Glæde skal end min engang endes til dage.
Hvor glæde er saa her, saa fortjente - jeg stædter Borne
id, for at holde den fast, men omarmet hien den tomme Hoff.
Jeg Falk albrig vilde være ventige med mig, da er det dog
aldrig mere, end det d. netop er til straffeligt for at lade
mig føle at jeg er fremmed. - Hvor, hvor kanke Pige Hjertet
hvor hvor Barmen sig længselsfuldt - Hvor store Jernens dron
mende id i det Frie? det Hjerte, hvor Slag jeg skal tygte til.
Den Barm, hvor til jeg skal holde mit blod - der Barm, jeg ikke
skal trodes af at sties ind i. Hvor lever hien? jeg synes hien
man leae, Pige, jeg hømmer om. Og jeg, en af de Hingste! hien
sit altid for mig, hene enten et d. lygt Klæde eller enigdig Sku-
me. Jeg tryk fult engang - hien een enest Gang, hien for en enest

Pige dog kjærligt kystigere - og dog fjæll, men det kaldte hendes søgen
Læng, end ikke den mindste - lad mig en gang føle, hvad det er
at se en Piges Kjærlighed, lad en men, vistnok, Pige give sig
hen til mig, med al sin dybe, rige Kjærlighed og bliv en af
ikke da god i Nærværelse og stærk i Gjerning, da bliv en af dem,
og skal ikke glemme, at de fine Trek en gang skal strime, og
det ranke Legem strages, at det Hvide skal hvide og fuge
og skal ikke glemme det, men tillige vil jeg minde, at vor
Kjærlighed skal, om den er øgte, overleve end jordiske Legeme,
og en dog endnu langt skjønner end den dødelige Pige. og
vil ikke glemme det - men sig til hende, ikke længere for mig,
lad vore Piger blot minde og jeg skal kjende det Blik, og aldrig
sæd, og hendes Ord skal give mig tilbage til hendes Barndom,
og jeg skal see hendes Legende som Lille og senere som
Barn med ditte sande Englesmind og de ædelrødt kindet
som Lille Læg ved hendes Moders Side - Og hun skal see
mig om Aftenen ved min Lampe på et stusom med Kammer
hun skal høre Længselssættelse efter hende og min Moder -
hun skal see Billederne i min Gælle Indvort og alle minde Gæde.
Hvor er hun - fjæll eller nær? lad hende vore Piger minde og
jeg skal gjengjælde hendes fra mine Drømme, og, Salighed!
men vil maaskee gjengjælde mine. Se, Pige! og kjender Dig
alt, hengiv Dig med al din seer, rige, dybe Kjærlighed og du
skal finde et vellystigt Hjerte, der vil hælde dig sin første Hjerte,
høi, thi en sådan Følelse kjendte det barn af Natur - Der lever
en elskelig Pige, hendes skal du kjende - og hendes hende aldrig,
og var saa glad, naar hun sad ved Siden af mig mens jeg tegned
Billedet, og var saa bedrøvet, naar hun gik bort - men - !